

Verover je droom

NORA
ROBERTS

Verover je droom

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

© 1996 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Daring to Dream*
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1690 0
NUR 302
Eerste druk september 2016

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis
met bestaande personen berust op toeval.

Voor oude vrienden

Proloog

Californië, 1846

Hij kwam niet meer terug. De oorlog had hem van haar weggerukt. Ze voelde het: ze voelde zijn dood in de leegte die zich in haar hart had genesteld. Felipe was er niet meer. De Amerikanen hadden hem gedood... Of misschien was vooral zijn eigen behoefte zich te bewijzen hem fataal geworden. Seraphina, die hoog op de ruige rotsen boven het woest kolkende water van de Grote Oceaan stond, wist alleen dat ze hem kwijt was. Mist kringelde om haar heen, maar ze deed geen poging haar cape dicht te trekken. De kou die zij ervoer, zat in haar bloed, in haar botten. Die was niet te verjagen.

Haar liefste was er niet meer, hoe hard ze ook had gebeden, hoeveel uren ze ook op haar knieën had gelegen om de Heilige Maagd te smeken haar Felipe te beschermen, nadat hij ten strijde was getrokken tegen de Amerikanen die vastbesloten waren Californië tot iedere prijs te veroveren.

Hij was gesneuveld in Santa Fe. Haar vader had bericht gekregen dat zijn jonge pupil was gedood in de strijd, geveld terwijl hij vocht om de stad uit handen van de Amerikanen te houden. Zijn lichaam was dáár begraven, ver bij hen vandaan. Nooit meer zou ze zijn gezicht zien, zijn stem horen, zijn dromen delen.

Ze had niet gedaan wat Felipe haar had gevraagd. Ze was niet teruggegaan naar Spanje om daar te wachten tot het in Californië weer veilig was. In plaats daarvan had ze haar bruidsschat verstopt – het goud dat hen zou hebben geholpen samen het leven op te bouwen waarvan ze zoveel mooie dagen hier op de rotsen hadden zitten dromen. De dag dat Felipe als held zou zijn teruggekomen, zou haar vader haar aan hem

hebben gegeven, had Felipe gezegd, de tranen van haar wangen kussend. Ze zouden een prachtig huis bouwen, een heleboel kinderen krijgen, en een mooie tuin aanleggen. Hij had beloofd bij haar terug te komen, zodat ze met dat alles zouden kunnen beginnen.

En nu was hij er niet meer.

Misschien omdat zij zo egoïstisch was geweest. Ze had in de buurt van Monterey willen blijven, omdat ze niet door een oceaan van hem gescheiden wilde zijn. En toen de Amerikanen waren gekomen, had ze haar bruidsschat verborgen, uit vrees dat ze haar die zouden ontnemen.

Nu hadden ze haar echter alles ontnomen wat ertoe deed, en ze was bang dat het allemaal kwam door haar eigen zondige gedrag. Ze had tegen haar vader gelogen voor die gestolen uurtjes met haar liefste. Ze had zichzelf gegeven vóór het huwelijk door God en de Kerk was ingezegend. En wat nog het ergste was, dacht ze, haar hoofd buigend voor de venijnige gesel van de wind: ze kon geen berouw hebben over haar zonden. Ze zou ook nooit berouw krijgen.

Ze had geen dromen meer. Geen hoop. Geen liefde. God had Felipe van haar weggenomen. En dus hief ze haar hoofd, gooide zestien jaar religieuze opvoeding en een levenslang geloof overboord, en vervloekte God.

En ze sprong.

Honderddertig jaar later baadden de rotsen in het zomerse zonlicht. Meeuwen wiekten over de zee, hun witte borst naar het diepblauwe water gekeerd, om uiteindelijk met lange, echoënde kreten weer op te stijgen. Bloemen, sterk en krachtig ondanks hun teer uitzierende blaadjes, worstelden zich uit de harde bodem omhoog, zochten vanuit smalle rotsspleten hun weg naar het zonlicht, en gaven de ruige omgeving iets betoverends. De wind was zacht als de streling van een minnaar, en de hemel had niet volmaakter blauw kunnen zijn.

Op de rotsen zaten drie jonge meisjes, hun gedachten bij het verhaal en bij de zee. Ze kenden de legende maar al te goed, en allemaal hadden

ze zo hun eigen beeld van Seraphina in haar laatste, wanhopige momenten.

Voor Laura Templeton was Seraphina een tragische figuur, zoals ze daar alleen op die winderige rotsen had gestaan, haar gezicht nat van tranen, een enkele bloem in haar hand geklemd tijdens haar val. Ook Laura was in tranen nu, haar droevige grijze ogen op de zee gericht, terwijl ze zich afvroeg wat zij zou hebben gedaan. Voor Laura waren de romantiek en de tragiek van het verhaal onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Kate Powell vond het ook treurig, maar vooral zinloos. Met gefronst voorhoofd staaarde ze tegen de zon in, met haar kleine hand plukkend aan een pol stug gras. Het verhaal raakte haar wel degelijk, maar de misplaatste impulsieve actie zat haar dwars. Waarom zou je er een einde aan maken als het leven nog zoveel te bieden had?

Het was Margo Sullivans beurt geweest het verhaal te vertellen, en dat had ze met gevoel voor drama gedaan. Voor haar moest het die avond wel noodweer zijn geweest: loeiende wind, kletterende regen, knetterende bliksem. Het enorme, alles tartende gebaar ontroerde en verwarde haar steeds weer. Altijd zou ze Seraphina voor zich blijven zien, zoals ze moest zijn gesprongen: haar gezicht geheven, een vloek op haar lippen.

‘Nogal suf om zoiets voor een jongen te doen,’ merkte Kate op. Haar donkere haar zat in een keurige paardenstaart, waardoor de grote, amandelvormige bruine ogen in haar hoekige gezicht nog meer opvielen.

‘Ze hield van hem,’ verklaarde Laura. Haar stem klonk zacht en nadenkend. ‘Hij was haar enige echte liefde.’

‘Ik snap niet waarom je er daarvan maar één zou kunnen hebben.’ Margo strekte haar lange benen uit. Zij en Laura waren twaalf, Kate een jaar jonger. Margo’s lichaam begon echter al de sporen te vertonen van een ontluikende vrouw. Ze had borsten en was daar erg mee ingenomen. ‘Ik hou het echt niet bij één, hoor.’ Haar stem was een en al zelfvertrouwen. ‘Ik ga voor hordes.’

Kate snoof. Ze was mager en nog zo plat als een dubbeltje, maar dat vond ze helemaal niet erg. Ze had wel iets beters te doen dan over jongens fantaseren. School, honkbal, muziek. ‘Sinds Billy Leary zijn tong in je keel heeft gestoken, zit er een steekje bij je los.’

‘Ik vind jongens leuk.’ Overtuigd van haar vrouwelijkheid haalde Margo met een voldaan glimlachje een hand door haar lange, blonde haar. Het dikke haar met de kleur van rijpe tarwe golfde over haar schouders. Zodra ze buiten het zicht van haar moeders alziende ogen was geweest, had ze het elastiekje er uitgetrokken. Net als haar lichaam, en haar hese stem, hoorde haar haar meer bij een vrouw dan bij een pubermeisje.

‘En zij vinden mij ook leuk.’ Dat was nog het mooiste. ‘Maar ik ga me toch zeker verdomme niet voor zo’n knul te pletter laten vallen?’

Automatisch keek Laura om zich heen om te zien of iemand dat grove woord had gehoord. Ze waren echter helemaal alleen, op deze verrukkelijke zomerdag. De zomer was haar favoriete jaargetijde. Haar blik bleef even rusten op het huis boven op de heuvel achter hen. Het was haar thuis, haar veilige haven, en ze genoot iedere keer weer van de aanblik van de sierlijke torentjes, de hoge boogramen en de zachtrode dakpannen die in de Californische zon lagen te stoven.

Soms fantaseerde ze dat het een kasteel was, en zij een prinses. Pas sinds kort was daar het vage beeld van een prins bij gekomen, die haar zou wegvoeren voor liefde, een huwelijk, en een lang-en-gelukkig leven. ‘Ik wil er maar één,’ zei ze dromerig. ‘En als hem iets zou overkomen, zou dat mijn hart voor altijd breken.’

‘Maar dan zou je toch niet van de rotsen af springen?’ Daar kon de praktische Kate niet bij. Misschien dat je jezelf wel iets zou kunnen doen om een gemiste bal, of een verknalde toets, maar om een jongen? Dat sloeg nergens op. ‘Je moet afwachten hoe het verdergaat.’

Ook zij keek naar het huis, nu. Templeton House, haar thuis. Van hen drieën was zij degene die begreep hoe het was met het ergste te worden geconfronteerd en af te wachten. Ze was acht geweest toen ze haar ouders was verloren en het fundament onder haar wereld vandaan was

geslagen. De Templetons hadden haar echter in huis genomen. Ze hadden haar liefde gegeven en een familie, ook al was ze slechts een achternicht van de wankele Powell-tak. Het was altijd verstandig af te wachten.

‘Ik weet wel wat ik zou doen. Ik zou hard gaan gillen en God vervloeken,’ verklaarde Margo. Ze deed het even voor, daarbij als een kameleon veranderend in een toonbeeld van diepe ellende. ‘Dan zou ik de bruidsschat gebruiken om de hele wereld rond te reizen, alles te zien, alles te doen. Alles te zijn.’ Ze strekte haar armen uit, genietend van de warme streling van de zon.

Ze was dol op Templeton House. Het was het enige thuis dat ze zich herinnerde. Ze was pas vier geweest toen haar moeder uit Ierland was vertrokken om hier te gaan werken. Hoewel ze altijd als een lid van de familie was behandeld, zou ze nooit vergeten dat ze de dochter van de huishoudster was. Haar ambitie was echter méér te worden. Zoveel meer.

Wat haar moeder voor haar wilde, wist ze wel. Een goede opleiding, een goede baan, een goede man. Kon het nog saaiër? Margo was echt niet van plan net als haar moeder te worden: voor haar dertigste al afgeleefd en alleen.

Haar moeder was jong en mooi, peinsde Margo. Dat waren feiten die ze niet kon ontkennen. Toch had ze nooit afspraakjes en ging ze nooit uit. En ze was verdomd streng. Doe dit niet, Margo, doe dat niet. Je bent nog te jong voor lippenstift en oogschaduw. Altijd maakte ze zich zorgen omdat haar dochter zo’n flierefluiter was, en vastbesloten boven haar stand uit te stijgen. Wat haar stand ook mocht zijn, dacht Margo.

Zou haar vader ook zo’n flierefluiter zijn geweest, vroeg ze zich af. Zou haar moeder met hem hebben moeten trouwen, zoals dat met jonge meisjes wel eens gebeurde? Ze was vast niet uit liefde met hem getrouwd, want als ze van hem had gehouden, waarom vertelde ze dan nooit iets over hem? Waarom had ze helemaal geen foto’s en herinneringen aan de man met wie ze was getrouwd en die tijdens een storm op zee was omgekomen?

Margo staarde naar de zee en dacht aan haar moeder. Ann Sullivan was geen Seraphina, dacht ze. Geen verdriet en wanhoop; gewoon de bladzijde omslaan en vergeten.

Misschien was dat nog niet eens zo verkeerd. Als je een man niet te veel voor je liet betekenen, kon hij je ook niet al te erg kwetsen als hij weer vertrok. Dat wilde echter niet zeggen dat je dan maar helemaal moest ophouden met leven. Maar je van de rotsen storten was echt nergens goed voor. Nooit.

Begreep haar moeder het maar, dacht ze, waarna ze heftig haar hoofd schudde en haar blik weer op de zee richtte. Daarover wilde ze nu niet nadenken, over haar moeders afkeuring voor alles wat zij deed of wilde. Als ze daaraan dacht, gaf haar dat zo'n naar gevoel vanbinnen. Dat deed ze dus gewoon niet.

Ze dacht liever aan de plekken die ze ooit zou bezoeken. Aan de mensen die ze zou ontmoeten. In Templeton House had ze kennisgemaakt met een leven in grandeur, met de wereld waarin de Templetons zich zo vanzelfsprekend bewogen. Al die fantastische hotels die ze bezaten, in al die opwindende steden. Ooit zou ze daar als gast verblijven, in haar eigen suite: een suite zoals die in Templeton Monterey, met zijn verschillende niveaus, elegante inrichting en overal bloemen. Het bed dat er stond, leek wel gemaakt voor een koningin, met een hemel en dikke kussens met zijden overtrekken.

Toen ze zoiets tegen Mr. T. had gezegd, had hij haar lachend geknuffeld, en haar vervolgens op het zacht deinende bed gegooid. Nooit zou ze vergeten hoe het had gevoeld toen ze zich in die zachte, heerlijk ruikende kussens had genesteld. Mrs. T. had haar verteld dat het bed uit Spanje kwam en dat het tweehonderd jaar oud was.

Op een dag zou zij ook mooie, belangrijke dingen hebben, zoals dat bed. Niet slechts om te onderhouden, zoals haar moeder, maar echt als bezit. Want als je zulke dingen bezat, was je zelf ook mooi en belangrijk.

‘Als we Seraphina’s bruidsschat vinden, zijn we rijk,’ verklaarde ze nu.

Kate snoof nogmaals. ‘Laura is al rijk,’ merkte ze op. ‘En als we iets

vinden, zullen we het op de bank moeten zetten tot we oud genoeg zijn om er iets mee te doen.'

'Ik zou alles kopen wat ik wil.' Margo ging rechtop zitten, haar armen om haar knieën geslagen. 'Kleren, en sieraden, en mooie dingen. En een auto.'

'Je mag nog helemaal niet autorijden,' zei Kate. 'Ik zou mijn geld investeren, want oom Tommy zegt dat je geld nodig hebt om geld te verdienen.'

'Dat is saai, Kate.' Margo gaf Kates schouder een vriendschappelijke por. 'Jij bent saai. Weet je wat we moeten doen? Een wereldreis maken. Met zijn drietjes. Dan gaan we naar Londen, en Parijs, en Rome. We logeren alleen in Templeton-hotels, want dat zijn de beste.'

'Een slaapfeestje waaraan geen einde komt.' Laura zag het al helemaal voor zich. Ze was in Londen geweest, en in Parijs en in Rome, en ze had het er prachtig gevonden. Nergens was het echter mooier dan hier, in Templeton House. 'We blijven de hele nacht op en dansen alleen met de knapste mannen. Daarna komen we terug in Templeton House, en blijven we altijd bij elkaar.'

'Natuurlijk blijven we altijd bij elkaar.' Margo sloeg haar ene arm om de schouders van Laura, en de andere om die van Kate. Hun vriendschap was een gegeven voor haar, iets waaraan ze nooit twijfelde. 'We zijn elkaars beste vriendinnen, toch? Dat zullen we altijd zijn.' Bij het horen van een ronkende motor sprong Margo overeind en zei met haastig geveinsde minachting: 'Daar heb je Josh met een van die enge vriendjes van hem.'

'Zorg dat hij je niet ziet.' Kate gaf een ruk aan de hand van Margo. Josh mocht dan biologisch gezien alleen Laura's broer zijn, in alle andere opzichten was hij ook die van Kate, zodat ze het volste recht had laatdunkend over hem te doen. 'Dan komt hij ons vast weer pesten. Hij vindt zichzelf heel wat nu hij kan autorijden.'

'Die bemoeit zich niet met ons.' Ook Laura kwam overeind nu, nieuwsgierig wie er naast Josh in de kleine, open sportwagen zat. Bij het zien van het wapperende, donkere haar maakte ze een grimas. 'O,

het is die nare Michael Fury. Ik snap niet waarom Josh met zo'n ruig type omgaat.'

'Omdat hij iets gevaarlijks heeft.' Margo was pas twaalf, maar sommige vrouwen hadden nu eenmaal een neus voor gevaarlijke mannen. Haar ogen waren echter op Josh gericht. Omdat hij haar irriteerde, hield ze zich voor, als erfgenaam en kroonprins, die haar behandelde als het dommige jongere zusje, terwijl iedereen met ogen in zijn hoofd toch kon zien dat ze al bijna een vrouw was.

'Hé, snotapen.' Zo cool als een zestienjarige maar kon zijn, leunde Josh achterover in de bestuurdersstoel van de tot stilstand gekomen auto. De luide klanken van Hotel California deden de frisse zomerlucht trillen. 'Weer op zoek naar het goud van Seraphina?'

'We zitten gewoon van de zon te genieten, en van de rust.' Langzaam liep Margo echter op de auto af, haar schouders naar achteren. De ogen van Josh keken haar lachend aan van onder een warrige bos zongebleet haar. Waar de ogen van Michael Fury, die schuilgingen achter een spiegelende zonnebril, op waren gericht, zou ze niet kunnen zeggen. Hoewel dat haar ook niet echt interesseerde, schonk ze hem, tegen de auto geleund, haar aantrekkelijkste glimlach. 'Hallo, Michael.'

Hij bromde iets.

'Ze hangen altijd hier op de rotsen rond,' vertelde Josh zijn vriend. 'Denken zeker dat ze ineens over een berg gouden dubloenen zullen struikelen.' Spottend keek hij Margo aan. Het was zoveel gemakkelijker met haar te spotten, dan er ook maar een ogenblik over na te denken hoe ze eruitzag in dat heel kleine korte broekje. Shit, ze was nog maar een kind, en praktisch zijn zus, en als hij zulke rare gedachten over haar bleef houden, zou het nog beroerd met hem aflopen.

'Op een dag zullen we ze vinden.'

Ze boog zich naar hen toe, en hij kon haar ruiken. Toen ze een wenkbrauw optrok, werd zijn aandacht getrokken naar het moedervlekje daar vlak onder. Haar wenkbrauwen waren een paar tinten donkerder dan al dat lichtblonde haar van haar. En haar borsten, die iedere keer dat je even met je ogen knipperde weer gegroeid leken te zijn, waren duidelijke

lijk zichtbaar onder haar strakke T-shirt. Aangezien zijn mond pijnlijk droog was, klonk zijn stem scherp en honend toen hij zei: 'Droom lekker verder, barones. Gaan jullie maar weer spelen, meisjes. Wij hebben wel wat beters te doen.' Met brullende motor reed hij weg, één oog op de achteruitkijkspiegel gericht.

Margo's vrouwenhart bonsde van verward verlangen. Ze gooide haar haar naar achteren en keek de zich snel verwijderende auto na. Het was heel gemakkelijk om de dochter van de huishoudster uit te lachen, dacht ze, kokend van woede. Maar als ze straks rijk en beroemd was...

'Ooit krijgt hij spijt dat hij me heeft uitgelachen.'

'Je weet dat hij het niet zo meent,' suste Laura.

'Nee, hij is gewoon een man.' Kate haalde haar schouders op. 'En alle mannen zijn sukkel.'

Toen moest Margo lachen, en samen staken ze de weg over om de heuvel op te lopen, naar Templeton House. Ooit, dacht ze weer. Ooit.

Toen Margo achttien was, wist ze precies wat ze wilde. Hetzelfde als ze op haar twaalfde ook al had gewild. Alles. Inmiddels had ze echter besloten hoe ze dat ging bereiken. Ze zou gebruikmaken van haar uiterlijk, haar grootste en misschien ook enige talent, voor zover ze dat kon inschatten. Ze dacht dat ze wel zou kunnen acteren, of dat ze dat in ieder geval kon leren. Dat moest toch gemakkelijker zijn dan wiskunde, of literatuur, of welke van die andere suffe schoolvakken dan ook. Ze zou hoe dan ook een ster worden. En dat zou ze helemaal in haar eentje voor elkaar krijgen.

Die beslissing had ze de afgelopen nacht genomen. De nacht voor Laura's bruiloft. Was het egoïstisch van haar zich zo ellendig te voelen omdat Laura ging trouwen?

Ongeveer net zo ellendig als ze zich de afgelopen zomer had gevoeld, toen Mr. en Mrs. T. met Laura, Josh en Kate voor een maand naar Europa waren vertrokken. En zij had moeten achterblijven, omdat haar moeder het aanbod van de Templetons om haar ook mee te nemen had afgeslagen. Hoe zij en Laura en Kate ook hadden gesmeekt, Ann Sullivan was onvermurwbaar geweest.

'Jij hoort niet door Europa te slenteren en in chique hotels te logeren,' had ze gezegd. 'De Templetons hebben je al zoveel gegeven; meer mag je niet verwachten.'

Dus was Margo thuisgebleven, waar ze had moeten werken voor de kost. Ze had afgestoft, gepoetst en geleerd hoe je een huis perfect schoonhield. En zich ellendig gevoeld, dus. Maar daarom was ze nog niet egoïstisch, hield ze zich voor. Het was niet dat ze Kate en Laura geen fantastische tijd had gegund. Ze had alleen dolgraag bij hen willen zijn.

En natuurlijk hoopte ze dat Laura's huwelijk helemaal geweldig en volmaakt zou zijn. Ze vond het alleen vreselijk haar kwijt te raken. Was dat egoïstisch? Ze hoopte maar van niet. Haar ongelukkige gevoel gold immers niet alleen voor haarzelf, maar ook voor Laura. De gedachte dat Laura zich aan een man en aan een huwelijk verbond, voor ze zichzelf ook maar de kans had gegeven te leven.

O, mijn god, wat wilde Margo leven! Dus stonden haar koffers al klaar. Zodra Laura was vertrokken voor haar huwelijksreis, zou zij op weg zijn naar Hollywood.

Ze zou Templeton House missen, en Mr. en Mrs. T. En o, ze zou Kate en Laura missen, en zelfs Josh. Ze zou haar moeder missen, ook al wist ze dat er nog harde woorden tussen hen zouden worden gewisseld voor de deur achter haar zou dichtvallen. Ze hadden al zo vaak ruzie gehad.

De laatste tijd hadden ze met name in de clinch gelegen over universiteiten. En over Margo's hardnekkige weigering nog verder te studeren. Ze zou echt dóódgaan als ze nóg vier jaar met haar neus in de boeken moest zitten. En wat moest ze met die universiteit, als ze toch al had besloten wat ze met haar leven wilde en hoe ze haar fortuin zou vergaren?

Op dat moment had haar moeder het te druk om ruzie te maken. Als huishoudster werd Ann Sullivan volledig in beslag genomen door de bruiloft. De ceremonie zou in de kerk plaatsvinden, maar daarna zouden alle limousines zich als een lang, wit, glanzend lint over Highway I en de heuvel op, naar Templeton House, verplaatsen.

Het huis zag er nu al perfect uit, maar Margo kon zich zo voorstellen dat haar moeder nog ergens met de bloemist over wat stukken stond te bakkeleien. Voor Laura's bruiloft moest het méér dan perfect zijn. Ze wist hoeveel haar moeder van Laura hield, en dat vond ze ook helemaal niet erg. Wat ze wél erg vond, was dat haar moeder wilde dat zij net als Laura zou zijn. Dat kon ze niet. En dat wilde ze ook niet.

Laura was innemend en lief en volmaakt. Margo wist dat zij geen van die dingen was. Laura maakte nooit ruzie met haar moeder: ze vlogen elkaar nooit in de haren zoals Margo en Ann. Maar ja, Laura had dan

ook een keurig uitgestippeld leven dat gladjes verliep. Zij hoefde zich nooit zorgen te maken over wat haar plaats precies was of waar ze naartoe zou gaan. Europa had ze al gezien, nietwaar? Als ze wilde, kon ze voor eeuwig in Templeton House blijven wonen. En mocht ze willen werken, dan kon ze in ieder Templeton Hotel terecht.

Margo was ook niet zoals Kate, zo leergierig en doelgericht. Die verheugde zich er nu al op over een paar weken naar Harvard te vertrekken om zich te verdiepen in boekhouden en belastingwetgeving. Ze moest er niet aan denken. Zo saai! Maar helemaal iets voor Kate, die liever de Wall Street Journal las dan naar de glanzende foto's in Vogue te kijken, en die opgewekt urenlang met Mr. T. over rentetarieven en vermogensaanwas kon praten.

Nee, ze wilde niet Kate of Laura zijn, hoeveel ze ook van hen hield. Ze wilde Margo Sullivan zijn. En ze was van plan er met volle teugen van te genieten Margo Sullivan te zijn. Ooit zou ze net zo'n mooi huis als dit bezitten, hield ze zich voor terwijl ze langzaam de grote trap afdaalde, haar hand op de glanzend gewreven mahoniehouten leuning.

De trap maakte een royale, sierlijke bocht, en hoog daarboven, als een bundel zonnestralen, hing een fonkelende Waterford-kroonluchter. Hoe vaak had ze het betoverende licht daarvan al niet op de witte en blauwe marmeren tegels van de hal zien schijnen, en op de elegante gasten op de fantastische feesten waar de Templetons om bekendstonden?

Tijdens die feesten klonk er gelach en muziek door het hele huis, of de gasten nu formeel aan de mooie, lange tafel in de eetkamer zaten, of keuvelend van de ene naar de andere kamer liepen, een glas champagne in de hand.

Ooit zou zij ook fantastische feesten geven, en ze hoopte dat ze dan net zo'n hartelijke en onderhoudende gastvrouw zou zijn als Mrs. T. Zat zoiets in je bloed, vroeg ze zich af, of kon je dat leren? Als je het kon leren, zou ze het leren.

Net zoals ze had leren bloemschikken van haar moeder. Die schitterende witte rozen in die hoge kristallen vaas op de Pembroke-tafel in de

hal, waarvan het beeld door de spiegel werd verdubbeld... Echt prachtig. De lange stelen, de maagdelijke bloemen, het uitwaaiierende groen.

Dat soort dingen maakten van een huis een thuis, hield ze zich voor. Bloemen en mooie schalen, kaarsen en liefdevol gewreven hout. De geuren, de manier waarop het licht door de ramen naar binnen viel, het geluid van oude, luid tikkende klokken: daaraan zou ze denken als ze ver weg was. Niet alleen aan de in elkaar overlopende kamers, of aan de ingewikkelde mozaïekpatronen bij de voordeur. Ze zou denken aan hoe de bibliotheek rook als Mr. T. daar een sigaar had opgestoken, en aan hoe zijn lach door de ruimte weerklonk.

Ze zou denken aan de winteravonden waarop zij en Laura en Kate zich op het kleed voor de haard in de salon hadden genesteld, aan de diepe glans van de lazuurstenen schoorsteenmantel, aan de warme gloed op haar wangen, en aan de manier waarop Kate giechelde als ze bij een spelletje aan het winnen was.

Ze zou zich de geuren van de zitkamer van Mrs. T. nog maar al te levendig voor de geest kunnen halen. De make-up, de parfums, de kaarsen. Net als de glimlach waarmee Mrs. T. haar altijd had ontvangen als ze over iets wilde praten. Ze kon altijd praten met Mrs. T.

En dan haar eigen kamer, waarvoor ze toen ze zestien werd zelf nieuw behang had mogen uitzoeken van de Templetons. Zelfs haar moeder had haar keus voor opvallende witte lelies op een lichtgroene achtergrond glimlachend goedgekeurd. De uren die ze in die kamer had doorgebracht, alleen, of met Laura en Kate. Met praten. En plannen maken. En dromen.

Deed ze er echt wel goed aan, vroeg ze zich in een plotselinge vlaag van paniek af. Zou ze het wel kunnen opbrengen alles achter te laten, iedereen die ze kende en die haar dierbaar was?

‘Sta je weer leuk te poseren, barones?’ Josh kwam de hal in lopen. Hij had zich nog niet omgekleed voor de bruiloft, en droeg een kaki broek en een katoenen shirt. Op zijn tweeëntwintigste was hij vrij leuk opgedroogd en de jaren op Harvard waren hem beslist goed bekomen.

Vervuld van afkeer bedacht Margo dat hij er in een vuilniszak nog

goed zou uitzien. Hij was nu eenmaal geboren voor het geluk, al had de jongensachtige onschuld op zijn gezicht inmiddels plaatsgemaakt voor een zekere schranderheid. Hij had net zulke grijze ogen als zijn vader, en net zo'n mooie mond als zijn moeder. Zijn haar was donkerder geworden, het had nu een bronstint, en sinds een late groeispuurt in zijn eindexamenjaar was hij bijna één meter negentig.

Ze wilde maar dat hij lelijk was. Ze wilde dat uiterlijk er niets toe deed. Ze wilde maar dat hij één keer naar haar zou kijken alsof ze niet slechts een bron van irritatie was. 'Ik stond na te denken,' zei ze, maar ze bleef staan waar ze stond: op de trap, één hand losjes op de leuning. Ze wist dat ze er nog nooit zo goed had uitgezien. Haar bruidsmeisjesjurk was werkelijk de meest fantastische creatie die ze ooit had bezeten. Daarom had ze zich ook al zo vroeg omgekleed, om er zo lang mogelijk van te kunnen genieten.

De kleur blauw had Laura speciaal bij Margo's ogen gekozen, en de zijde leek broos en vloeibaar als water. De soepele lijnen benadrukten haar mooie figuur en haar volmaakte rondingen, en in de lange, doorzichtige mouwen kwam haar roomblanke huid prachtig uit.

'Jij bent er vroeg bij,' zei hij snel, omdat er iedere keer dat hij naar haar keek een pijnlijke steek van begeerte door hem heen ging. Iets anders dan begeerte kon het niet zijn; begeerte was het gemakkelijkst. 'De bruiloft begint pas over twee uur.'

'Zo lang hebben we ook nog wel nodig, voor Laura er klaar voor is. Ik heb haar even alleen gelaten met Mrs. T. Ik dacht dat ze... Nou ja, dat ze wel even samen alleen wilden zijn.'

'Wordt er weer gehuild?'

'Moeders huilen op de trouwdag van hun dochter, omdat ze weten wat haar te wachten staat.'

Grijnzend stak hij een hand naar haar uit. 'Jij zou een interessante bruid zijn, barones.'

Ze pakte zijn hand. Hun vingers hadden zich in de loop der jaren al honderden keren met elkaar vervlochten. Dit was niet anders. 'Is dat een compliment?'

‘Een opmerking.’ Hij leidde haar naar de salon, die was aangekleed met witte kaarsen in zilveren kandelaars en royale bloemstukken. Jasmijn, rozen, gardenia’s. Allemaal wit. Een zoete, bedwelmende lucht vulde de ruimte, waarin het zonlicht door hoge boogramen naar binnen viel.

Foto’s in zilveren lijstjes sierden de schoorsteenmantel. Ook van haar, dacht Margo, als volkomen geaccepteerd lid van de familie. Op de piano stond de Waterford-schaal waaraan ze zonder enige wroeging al haar spaargeld had opgeofferd toen de Templetons vijfentwintig jaar getrouwd waren.

Genietend nam ze ieder detail van de ruimte in zich op, van het Aubusson-tapijt tot de prachtig bewerkte pootjes van de Queen Anne-stoelen, en het complexe inlegwerk op het muziekkastje. ‘Zo mooi,’ mompelde ze.

‘Hmm?’ Hij peuterde net het folie van een fles champagne die hij uit de keuken had mee gekaapt.

‘Het huis. Het is zo mooi.’

‘Annie heeft zichzelf overtroffen,’ zei hij, doelend op haar moeder. ‘Het zal me een bruiloft worden.’

De toon waarop hij dat zei, maakte dat ze hem aankeek. Ze kende hem zo goed, zijn gezichtsuitdrukkingen, iedere buiging van zijn stem. ‘Je mag Peter niet.’

Josh haalde zijn schouders op en duwde toen met een beweging die veel ervaring verried de kurk uit de fles. ‘Ik hoef niet met Ridgeway te trouwen. Laura wel.’

Ze schonk hem een grijns. ‘Ik kan hem niet uitstaan. De bekrompen, arrogante kwal.’

Hij grijnsde terug, inmiddels weer volkomen op zijn gemak. ‘We zijn het niet vaak eens, maar over mensen meestal wel.’

Ze gaf hem een plagerig tikje op zijn wang. ‘We zouden het over veel meer dingen eens kunnen zijn, als jij niet zo nodig altijd en eeuwig op mij moest vitten.’

‘Dat is nu eenmaal mijn taak. Als ik het niet zou doen, zou je je verwaarloosd voelen.’

‘Je bent er niet gezelliger op geworden, met die graad van Harvard.’ Ze pakte een glas. ‘Doe dan maar alsóf je een heer bent en schenk in.’ Bij het zien van zijn blik rolde ze met haar ogen. ‘Ik ben verdorie achtien, Josh. Als Laura oud genoeg is om met die zak te trouwen, ben ik zeker oud genoeg om champagne te drinken.’

‘Eentje dan,’ zei hij, als een echte oudere broer. ‘Ik wil niet dat je straks naar het altaar wankelt.’ Geamuseerd, maar ook met enige frustratie, constateerde hij dat ze eruitzag alsof ze met een champagneglas in haar hand was geboren. En met mannen aan haar voeten.

‘Nu moeten we natuurlijk drinken op het bruidspaar.’ Ze klemde haar lippen op elkaar. ‘Ik ben alleen bang dat ik me er dan in verslik, en dat zou zonde zijn van dit lekkere spul.’ Ze fronste haar voorhoofd en liet haar glas zakken. ‘Dat is gemeen. Ik wil helemaal niet gemeen zijn, maar ik kan er niets aan doen.’

‘Dat is niet gemeen, dat is eerlijk.’ Hij trok een schouder op. ‘Laten we dan maar samen eerlijk zijn. Op Laura. Dat ze in vredesnaam weet waaraan ze begint!’

‘Ze houdt van hem.’ Margo nam een slokje en besloot dat champagne haar drankje zou worden. ‘God mag weten waarom, of waarom ze denkt dat ze met hem moet trouwen om met hem naar bed te kunnen.’

‘Mooi gesproken.’

‘Nou ja, laten we wel wezen.’ Ze liep naar de tuindeur en slaakte een zucht. ‘Seks is een dwaze reden om te trouwen. Sterker nog, ik kan geen enkele góede reden bedenken. Maar natuurlijk trouwt Laura niet met Peter voor de seks.’ Ze tikte met haar vingers tegen het glas. ‘Daarvoor is ze veel te romantisch. Hij is ouder, heeft meer ervaring, is zelfs charmant als je van dat type houdt. En uiteraard zit hij hier in de zaak, zodat ze in het huis kan blijven wonen, of in ieder geval dicht in de buurt. Voor haar waarschijnlijk volmaakt.’

‘Ga nu niet huilen.’

‘Dat doe ik ook niet. Niet echt.’ Bij het voelen van zijn troostende hand op haar schouder leunde ze even tegen hem aan. ‘Ik zal haar alleen zo missen.’